

odchylný právní názor. Z vyjednávání s Aloisem H-em a se žalobcem, v němž tento prohlásil, že si to vyřídí s Aloisem H-em, dověděla se žalovaná, že postup je sporným a měla se proto před vyplacením dotázati žalobce po výsledku jeho dohodnutí se s H-em; neučinila-li tak, jednala sama neopatrně, zaplativši nicméně novému postupníku. Chtěla-li se však žalovaná krýti, mohla dlužný peníz složit na soudě, nikoli však dalšímu postupníku bezstarostně platiti; učinila-li tak, jednala na vlastní vrub a nebezpečí.

Čís. 8052.

Podle § 69 stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy, musí býti všechny schody ve stavení na volných místech opatřeny zábradlím a žerděmi ku přidržení se. Nepostaral-li se zaměstnavatel o to, jest práv zaměstnanci (§ 1157 obč. zák.) ze škody pádem na schodech.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, Rv I 1274/27.)

Žalobkyně, služka v hotelu žalovaného v M. v Čechách, sklouzla, sestupujíc s půdy, na schodech a zlomila si nohu. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, opřenému o dovolací důvody § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., nelze, pokud jde o poslední dovolací důvod, upříti oprávnění. Podle § 69 stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. nutno v každé budově zřídití ohnivzdorné schody, jimiž lze se dostat s půdy a ze všech bytů k domovnímu vchodu, pokud se týče ven a do sklepa. To má v zápětí nutnost zřídití podle rozlehlosti budovy jedny nebo více schodů. Tyto schody musí na volném místě býti opatřeny pevným, aspoň 1 m vysokým zábradlím z ohnivzdorné látky a musí býti opatřeny tyčemi k zadržení se. U schodů překlenutých a podklenutých lze zřídití stupně ze dřeva. Jinaké schody, sloužící k pohodlí a ke spojení s jinými schody, mohou býti provedeny podle libosti. První soud zjistil, že žalobkyně klouzla na čtyřech kamenných schodech vedoucích pod širým nebem ze dvora na plošinu zadní hotelové budovy, že schody ty neměly zábradlí, ani žerdě k zadržení a že zábradlím po pravé straně jsou opatřeny teprve vyšší schody, vedoucí z oné plošiny na půdu hotelu, že zábradlí to sahá svým připevněním tak daleko, že se ho může přidržeti i člověk stojící ještě na druhém stupni od zdola, a usoudil, že schody ty vyhovují i ohledně zábradlí předpisům § 69 staveb. řádu, to tím spíše, ježto schody ty jsou vedlejšími, jichž používá hlavně hote-

lový personál. Prvý soud, zjistiv dále, že žalobkyně padla až při sestupu se stupně druhého na stupeň první, kde prý lidé pravidelně se o zábradlí již nepřidrží, nýbrž se ho pouštějí, uvádí, že bylo zbytečno, by zábradlí počínalo již na zemi vedle schodu prvního, a dostačí prý, že se žalobkyně mohla, stojíc na druhém stupni, přidržeti železného připevnění zábradlí. Nebezpečí zřícení do hlubiny zde nebylo a nebylo prý proto zapotřebí, by i tyto první schody, tvořící samostatný celek, měly zábradlí. Odvolací soud poukazuje na správné odůvodnění prvního rozsudku a zdůrazňuje zjištění, že schody, o něž jde, nejsou jedinými schody v hotelu, nýbrž schody vedlejšími, jež prý slouží ku rozmnožení spojení částí dolejších s hořejšími. Oba nižší soudy však přehlíží, že § 69 stav. řádu přikazuje bezvýjimečně, by veškeré schody ve stavení byly opatřeny zábradlím a žerděmi k přidržení se, neboť mluví v odstavci druhém o jedněch nebo více schodech, a v odstavci III. praví: tyto schody — tedy i když je jich více — musí opatřeny býti na volných místech zábradlím a žerděmi k přidržení se. Ostatně jest zjištění odvolacího soudu, že schody, o něž jde, slouží ke spojení, v rozporu se spisy, neboť to v první stolici žádná strana netvrdila, jinak jest to však bez významu, neboť nebylo ani tvrzeno, že na půdu v zadní budově vedou jiné ještě schody, které by v poměru ke schodům, o něž jde, byly schody hlavními, takže by tyto sporné schody měly pak povahu schodů vedlejších, po případě spojovacích ve smyslu předposledního odstavce § 69 staveb. řádu. Uváží-li se, že žalobkyně byla v hotelu zaměstnána jako prádlena hotelového prádla a že utrpěla úraz právě, jak nesporno, když, pověsivši vyprané prádlo na půdě dvorní budovy, vracela se na dvůr, dlužno poukázati i na předpis § 74 živn. řádu, podle něhož majitel živnosti, tedy též hotelier, žalovaný, jest povinen provésti zejména ohledně místností, v nichž se pracuje, všecka opatření, jež jsou potřebna k ochraně života a zdraví pomocných dělníků, zejména pokud se týče ohrazení a ochranných opatření. Podle nař. ministerstva obchodu ze dne 23. listopadu 1905, čís. 176 ř. zák. bod 9 poukazuje se co do zařízení schodů k stavebnímu řádu a bod 26 stanoví, že každé schody musí býti opatřeny žerdí k zadržení se a na volné straně zábradlím a § 1157 obč. zák. předpisuje, že má zaměstnavatel ohledně místností a náradí míti péči, aby chráněny byly zdraví a život zřízence. Ze všech těchto zákonných ustanovení jest patrné, že není výjimky z předpisu, že schody mají opatřeny býti žerdí k zadržení a na volné straně zábradlím. Nepostaral-li se tedy žalovaný jako majitel hotelu, a zaměstnavatel žalobkyně o to, by schody, o něž jde, byly opatřeny zábradlím a žerdí k zadržení se, dopustil se opomenutí, jež ho zavazuje k náhradě škody žalobkyni. Poněvadž pak je nesporno, že žalobkyně právě na zmíněných schodech sklouznuvši upadla a si nohu zlámala, tedy škodu utrpěla a poněvadž o příčinné spojitosti mezi škodou a zaviněním žalovaného nelze pochybovati, jest jí žalovaný práv z náhrady škody, kterou utrpěla. Posoudil proto odvolací soud případ nesprávně po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), uznáv, že žalovaný za škodu její není zodpovědným, jelikož se zachoval podle § 69 stav. řádu. Důsledkem

nesprávného právního nazírání na věc (§ 496 čís. 3 c. ř. s.) neobíraly se však nižší soudy námitkou žalovaného, že si žalobkyně úraz zavinila též sama, a zda tedy je nárok žalobní po právu zcela, či pouze polovicí, či snad jiným dílem, a nepředsevzaly zjištění skutkových okolností v tom směru žalovaným tvrzených, takže dovolacímu soudu není možno, aby též o spoluzavinění žalobkyně mohl rozhodnouti, nemaje k tomu nutného skutkového zjištění.

Čís. 8053.

Služební poměr kancelářského oficianta k československému státu jest poměrem soukromoprávním.

Předpisy §§ 15 a 16 restričního zákona ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n., byl ustanoven správní úřad, by rozhodoval o nárocích podle § 9, i když šlo o zaměstnance, zmíněné v § 16 zákona. Proti konečnému výroku správního úřadu lze se v takovém případě domáhati podle § 105 ústavní listiny nápravy pořadem práva. Okolnost, že žaloba nebyla na soudě podána v propadné lhůtě § 2 zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., jest důvodem k věcnému zamítnutí žaloby, nezakládá však zmatečnosti podle § 477 čís. 6 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, R II 147/28.)

Žalobu vrchního kancelářského oficianta v. v., by byl žalovaný československý erár uznán povinným přiznati žalobci odbytné místo přiznaného jedenáctinásobného měsíčního příjmu jednadvacetinásobný měsíční příjem a zaplatiti mu zbývající peníz, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost podle § 477 čís. 6 c. ř. s. a odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva. Důvody: Poněvadž žalobní nárok, zamítnutý správními úřady, vzešel ze služebního poměru kancelářského oficianta, tedy ze soukromoprávního poměru námezdného a jde tudíž o případ, jehož se týče ustanovení § 105 ústavní listiny, zavdalo odvolání příčinu, že odvolací soud sám od sebe (§ 42 j. n., §§ 471 čís. 7, 477 čís. 6 c. ř. s.) především zkoumal, jsou-li tu podmínky zákona ze dne 15. října 1925, čís. 217 sb. z. a n., by o nároku takovém mohlo býti rozhodnuto pořadem práva. Tato otázka zůstala v první stolici zcela bez povšimnutí, ježto první soud sice pravoplatným usnesením v rozsudečný výrok pojatým zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva, kterou finanční prokuratura při prvním roku vznesla, vůbec jí pak nedolíčivši, ale jediné s poukazem na soukromoprávní ráz námezdního žalobcova poměru, takže vada, o které je níže řeč, v řízení před prvním soudem vůbec nevyšla na jevo (arci k tomu přispěl i žalobce sám, opominuv doložiti žalobu po rozumu § 3 zák. čís. 217/25). Podle § 1 (3) a § 2 (1) zák. čís. 217/25 bylo na žalobci, by se zvýšení odbytného domáhal žalobou v propadné lhůtě 90 dnů ode dne, kdy mu bylo dodáno rozhodnutí správního úřadu, rozhodnuvšího s konečnou